

1

Woensdag, 5 september 1884

Het gebeurde in het gehucht Guadalupe in het noorden van Mexico, net over de grens met Amerika.¹

‘Je laat me in de steek.’

‘Ik ben de enige die nog iets met je te maken wil hebben.’

‘Je verloochent je geloof.’

‘Dat heb ik nog nooit gedaan.’

‘Je hebt de kerk de rug toegekeerd.’

‘Ik ga elke zondag naar de kerk. Dat weet je best.’

1 Dit verhaal speelt zich af in het onderste stukje land van de staat New Mexico van Amerika. Dat stuk land was in 1853 door de Verenigde Staten van Amerika gekocht van Mexico met slechts één doel: er moest een spoorweg worden aangelegd van oost naar west door heel Amerika.

Dit boek speelt in het jaar 1884. De verschillende spoorwegen zijn nog maar net aangelegd en langs die spoorwegen ontstaan nieuwe dorpen en stadjes, waaronder het stadje Lordsburg waar de hoofdrolspeelster van dit boek woont.

Dit afgelegen gedeelte van New Mexico werd destijds bewoond door een wonderlijke samenstelling van mensen: zendelingen en vagebonden, ondernemers die in het noorden van Amerika failliet waren gegaan en die nu in dit ‘nieuwe land’ hun geluk beproefden en ook goed georganiseerde durfals die met hun geld grote ranches en fabrieken opzetten. En er woonden natuurlijk veel Spaanssprekende (afstammelingen van) Mexicanen.

Maar dit deel van Amerika stond destijds vooral bekend als toevluchtsoord voor mannen (en soms ook vrouwen) die om wat voor reden dan ook hun leven in het noorden van Amerika ontvluchtten en geluk zochten in de anonimiteit van dit nieuwe land, het meest ruige gedeelte van het wilde westen.

‘Je bezoedelt onze tradities.’

‘Sommige tradities moeten we loslaten.’

‘In de Bijbel staat dat je mensen die in de gevangenis zitten, moet helpen.’

‘In de Bijbel staat dat je gevangenen moet bezoeken.’

‘Je hebt je bloedeigen familie afgezworen.’

‘Mijn deur staat altijd open voor mijn familie.’

De omlaag hangende punten van de dikke zwarte snor van Guillermo zonken nog dieper. ‘Jij bent zo hardvochtig. Kun je nou nooit iets vergeven?’

‘Ik heb het je vergeven, Guillermo. Talloze keren.’ Haar dunne, strakke lippen toonden geen emotie.

‘Jij denkt alleen maar aan jezelf.’ Hij greep de stalen tralies zo strak vast dat zijn knokkels wit werden.

‘Ik heb mijn leven meer dan eens voor jou op het spel gezet.’

Hij draaide zijn blik omlaag. Zijn stem was opeens een stuk zachter. ‘Dit zal de allerlaatste keer zijn dat ik je spreek.’

‘Daar zijn we het allebei over eens.’

Hij veegde met zijn hand langs zijn kin, zijn ogen op haar gericht. Een vlaag van woede gleed over zijn ongeschoren, gebruinde gezicht. ‘Je hebt nooit écht om me gegeven.’

‘Er is niemand op deze wereld die meer tranen heeft geplengd voor jou dan ik.’

‘Tranen helpen me niet uit deze gevangenis. Ik heb meer nodig dan alleen tranen.’

Ze staarde door het hoge, smalle raampje achter hem naar buiten, naar de fletse, lichtblauwe hemel. Een lucht die zo kenmerkend was voor deze afgelegen, uitgestorven en onherbergzame Chihuahua-regio. ‘Ik heb m’n knieën stuk gebeden voor jou.’

‘Jij zou nog voor de duivel bidden als je denkt dat je daarmee iets goeds doet. Volgens mij houd je toch niet echt van me.’

Ze wendde haar blik af en probeerde de geïrriteerde frons van haar voorhoofd te laten verdwijnen. ‘Ik zal van je blijven houden tot de dag dat ik sterf.’

De volgende opmerking van hem trof haar als een zweepslag. ‘God zal je straffen, omdat je mij nu niet helpt.’

Ze wankelde achteruit, weg van de gevangenisdeur. ‘Ik ben ervan overtuigd dat ik ooit over de gouden straten van de hemel zal lopen, maar ik betwijfel of ik jou daar zal ontmoeten.’

‘Ik hoop dat je nooit een man zult vinden en dat je nooit een kind zult baren!’ schreeuwde hij.

Ze draaide zich om en maakte aanstalten om weg te gaan. ‘Tja, het een volgt automatisch uit het ander.’

Hij rukte vertwijfeld aan de tralies. ‘Julianna, is dat het laatste wat je tegen me te zeggen hebt?’

Ze keek naar zijn verwilderde, bruine ogen. ‘Nee, Guillermo. Mijn laatste woorden zijn: “Moge de Heere genadig jouw ziel ontvangen, mijn broer.”’

‘Je kunt me hier niet achterlaten. Ze gaan me executeren! Je bent toch mijn zus!’

‘Juist ja, ik ben je tweelingzus’, mompelde ze. ‘We zijn voortgekomen uit dezelfde schoot, maar dat is dan ook de enige overeenkomst.’

Julianna Naomi Ortiz trok de lange handschoenen op tot haar elleboog terwijl ze door de lange gang liep van de gevangenis van Guadalupe. Vanuit verschillende richtingen hoorde ze gevangenen insinuerende opmerkingen maken. Doordringende geuren van sigarenrook, zweet en urine ver-

mengden zich in de benauwde, halfduistere gang.

Toen ze naar buiten liep, knipperde ze met haar ogen tegen het felle zonlicht. De droge, schroeiend hete lucht brandde in haar keel. Ze zwaaide haar zwarte haren over haar schouders, zodat ze niet meer vanuit haar ooghoeken kon zien dat er al grijze strepen doorheen liepen. Daarna wierp ze een blik op haar zwarte rok. Er kleefde een laagje geelbruinig stof aan.

Zal ik ooit nog eens terechtkomen in een plaats waar het niet zo stoffig is, waar mijn kleren schoon en de kleuren helder blijven? Waar de lucht fris is en het gras het hele jaar groen?

De houten hakken van haar laarzen klakten in een rustig tempo over het houten loopgedeelte dat naast de verharde zandweg was aangelegd. Dit was immers een van de hoofdstraten van Guadalupe. *Het is toch absurd dat ik me hier een beetje zorgen loop te maken over stof op mijn kleren, terwijl over enkele dagen mijn broer geëxecuteerd wordt voor de moord op twee mannen? Ik weet niet meer wat ik moet doen of denken. Ik weet zelfs niet meer hoe ik nog voor hem moet bidden ...*

‘Hé madam, kom eens hier.’

Julianna keek op en zag een lange man met zweetdruppels op zijn gezicht. Hij droeg een grijze, katoenen bloes. Zijn gitzwarte wenkbrauwen hingen al net zo droevig omlaag als zijn snor. ‘Zo, Alvarez. Is het niet een beetje gevaarlijk voor jou om zo dicht in de buurt van de gevangenis rond te hangen?’

‘Dat is een risico. Daar heb je gelijk in. Maar we moeten even met je praten.’

‘We?’

De zwarte, vilten cowboyhoed van Alvarez had een slordig platgedrukte bovenkant met daaromheen een turkooisblauwe sierband.

‘Laredo en Jack wachten verderop in dat steegje. We moeten met je praten.’

Een beetje nerveus trok ze het handvat van haar damestas wat hoger op haar arm, tot haar elleboog. ‘Je denkt toch niet dat ik met jullie drieën in zo’n duister steegje wil praten?’

Alvarez leunde zo ver naar voren dat ze zijn slechte adem kon ruiken. ‘Ik neem aan dat jij je broer wilt helpen, toch?’

Julianna zag hoe een lege postkoets zigzaggend zijn weg koos tussen de links en rechts en midden op straat geparkeerd staande rijtuigen. ‘Ik wil dat met mijn broer gebeurt wat de Heere wil.’

‘Mooi, dan moet je ons dus helpen, zussie.’

Ze zag dat er bij zijn elleboog een scheur in zijn bloes zat. ‘Roberto Alvarez, kun jij me uitleggen waarom alleen mijn broer in de gevangenis zit? Toen jullie die Mexicaanse vrachtvervoerders overvielen, waren jullie met z’n vieren. Toen jullie op de koetsier en zijn bewaker schoten, waren jullie met z’n vieren.’

‘Ho, ho, zussie. Wij schoten niet *op* die mensen, wij schoten in de lucht. We wilden gewoon dat ze zouden stoppen. Die oude vent van een koetsier had moeten stoppen zoals de koetsier van die andere wagen, in plaats van dat hij de paarden van zijn rijtuig opjutte om er zo snel mogelijk vandoor te gaan. Dan was er niets ergs gebeurd.’

Ze haalde diep adem, zodat ze haar bezwete, donkergroene bloes langs haar schouders voelde schuren. ‘Jullie waren met z’n vieren toen de koetsier de controle over zijn paarden verloor en hij met rijtuig en al van een steile klif afstortte. Daarbij kwam niet alleen hijzelf, maar ook zijn bewaker om het leven. Die bewaker was toevallig het neefje van de burgemeester. En jullie waren ook met z’n vieren toen jullie

die andere koetsier met z'n bewaker vastbonden en er met hun rijtuig vol goederen vandoor gingen. Leg me dan eens uit hoe het kan dat nu alleen mijn broer geëxecuteerd wordt.'

'Omdat Guillermo een gevecht begon toen hij werd gearresteerd, waardoor wij konden ontsnappen. Je wilt toch niet dat we allemaal worden doodgeschoten?'

'Ik wil alleen maar gerechtigheid, beste Alvarez. Dat mensen hun verdiende loon krijgen, is toch juist eerlijk? En dat jullie met z'n drieën mijn broer in de steek lieten, vind ik niet bepaald eerlijk.'

'Wie zou jouw broer willen helpen als wij onszelf ook hadden laten arresteren? En trouwens, niemand krijgt wat hem toekomt, madam. De burgemeester niet, de generaals niet en ook de priesters niet. Niemand. Ook de Texas Rangers en de rijke mijnbouwers in hun rijke huizen in San Francisco niet. Ook ongetrouwde madams zoals jij krijgen niet wat ze verdienen. Waarom zou dat in ons geval anders zijn? We proberen in dit leven toch allemaal *meer* te krijgen dan we verdienen? Nou, kom je nou nog met me mee om met ons te praten, of niet?'

'Je bent een zwetsende filosoof, Alvarez. Ik kan me niet voorstellen dat het lot van mijn broer verandert als ik met jullie ga praten.'

Alvarez pakte zijn hoed van zijn hoofd en kamde met zijn vingers door zijn korte, gitzwarte haren. 'Je broer heeft blijkbaar nog maar drie vrienden. Ik vind dat wij op z'n minst van jou mogen horen hoe het met hem gaat.'

Ze wreef over haar voorhoofd. Het woestijnstof aan de vingertoppen van haar beige handschoen liet stofstrepen achter op haar getinte huid. 'Mmm, daar kan ik niets tegenin brengen. Ik zou hetzelfde van jullie verlangen als de rollen

omgekeerd waren. Maar ik heb er geen zin in om in zo'n duister steegje met jullie te praten. Kunnen we elkaar niet ergens anders ontmoeten?'

'Julianna, we zullen voor je zorgen alsof je onze bloedeigen zus was.'

'Ik heb er geen vertrouwen in dat jullie heel erg goed zorgen voor jullie zusjes.'

Alvarez wees onverstoorbaar naar het halfduistere steegje dat in de schaduw lag van de hoge, met adobebakstenen gebouwde tuinmuren van de huizen die ernaast stonden. 'En het is daar heus niet zo donker.'

Julianna wierp een blik in de brede, overzichtelijke straat waarin ze nu nog stond. De winkels en warenhuizen tekenden scherp af tegen de geelbruine rotsen op de achtergrond. Guadalupe was gebouwd in een bergpas tussen kale, levenloze rotsen. De brede, lichte straat voelde veel veiliger dan de duistere steegjes tussen de huizen. Vaak waren dat niet meer dan smalle gangpaadjes. Overdag vormden die steegjes een labyrint waarin je gemakkelijk kon verdwalen. 's Nachts was het er ronduit gevaarlijk. Toch liep ze even later achter Alvarez aan die behendig zijn weg vond tussen de houten kratten, regentonnen en vuilnishopen. Hij nam haar mee naar een steegje met een plek die overdekt was met half vergaan timmerhout en oude doeken. Een schaduwplek voor onguire types die hun gezicht niet konden vertonen in de straten van Guadalupe.

In het steegje hing een nare sfeer. Het stonk er en er zaten donkere vlekken op de houten deuren in de tuinmuren. Bloedvlekken? Dit was duidelijk geen plek voor brave burgers.

Julianna herkende het zilverkleurige sierlint op de zwarte sombrero van Jack Burkeman.

‘Ik wist dat ze naar me toe zou komen’, lachte hij. ‘Volgens mij heeft ze altijd al een oogje op me gehad.’

Julianna draaide zich geërgerd om en botste tegen het lichaam van Roberto Alvarez. Hij pakte haar bij haar schouders.

‘Laat me los’, gromde ze.

Geschrokken trok Roberto zijn handen terug. ‘Hij bedoelde het niet vervelend, zussie. We plagen je altijd – dat weet je toch? Blijf alsjeblieft nog even om met ons te praten.’

Langzaam draaide Julianna zich weer om. Ze deed haar armen over elkaar en keek zo boos mogelijk naar Burkeman.

Hij schoof zijn hoed naar achteren en toonde haar een stralende glimlach, waarbij zijn gave tanden wit afstaken tegen zijn getinte huid. ‘Met zo’n scherpe blik hadden jullie de Slag om San Jacinto wel gewonnen’, merkte hij op.

‘Ik hoor toevallig bij de *overwinnaars* van die veldslag!’ antwoordde ze fel.²

2 De Slag om San Jacinto was een beroemde veldslag tijdens de Revolutie van Texas in 1836. Texas was toen nog grondgebied van Mexico waar blanke Amerikanen zich op uitnodiging van Mexico hadden gevestigd. Later keerde de Mexicaanse regering zich echter tegen hen, waarop de blanke Texanen, aangevuld met vrijwilligers uit Amerika, in opstand kwamen. Belangrijk is dat duizenden Spaanstalige Mexicanen zich aansloten bij deze opstand tegen hun eigen regering.

De Slag om San Jacinto werd verloren doordat de Mexicaanse legerleiding zo laks was dat het tijdens de middagsiësta geen bewakers had aangesteld die de Amerikaanse vijand in de gaten moesten houden. De Amerikanen vielen onverwachts aan en troffen een slapend Mexicaans leger aan dat ze afslachtten.

In deze twee zinnen wordt door Julianna dus heel veel gezegd. Burkeman ziet dat Julianna hem erg boos aankijkt en hij maakt het grappig dat de Mexicanen de Slag om San Jacinto hadden kunnen winnen als ze beter uit hun doppen hadden gekeken. Julianna reageert bits dat zij bij de overwinnaars van die slag hoort. Met andere woorden: Julianna verloochent hier haar Mexicaanse afkomst. Met deze opmerking maakt ze nog maar eens eventjes heel duidelijk dat ze niet wil horen bij het Mexico van deze drie schavuiten.

‘Sorry hoor, mevrouw Ortiz! Je hoeft heus niet zo te reageren’, suste Burkeman. ‘Goed, wat is volgens jou het beste aanvalsplan? Wat zei Guillermo? Ga jij voor hem een revolver naar binnen smokkelen? Zullen we dynamiet gebruiken om een gat in een muur te blazen? Wat is de zwakste muur van de gevangenis?’

Alvarez keek zoekend om zich heen. ‘Waar is Laredo?’

Burkeman pakte de sombrero van zijn hoofd en wuifde ermee naar het steegje achter hem. ‘Hij is even wat tabak aan het halen.’

‘Maar hij heeft geen geld.’

Burkeman haalde grinnikend zijn schouders op. ‘Je kent Laredo toch? Die praat zich er met een paar vage beloften wel uit. Maar wat is nu het plan om Guillermo uit de cel te krijgen?’ Hij liet zijn ogen nadrukkelijk over het lichaam van Julianna glijden.

Julianna moest zich inhouden om de kraag van haar bloes niet nog verder dicht te trekken dan die nu al zat. ‘We hebben het niet over ontsnappingsplannen gehad.’

‘Hij wordt zeker te streng bewaakt, hè?’ drong Burkeman aan.

‘Dat valt wel mee. Hij en ik konden redelijk vrij met elkaar praten, maar ik wilde niet met hem praten over ontsnappingen en zo. Dat was niet het doel van mijn bezoek.’

Met een woest gebaar plaatste Burkeman de sombrero weer op zijn hoofd. ‘Wat? Waar hebben jullie het dan over gehad?’
‘Over de eeuwigheid.’

Alvarez duwde zijn schouder tegen die van haar. Hij zei met aandrang: ‘Hij wordt geëxecuteerd als wij niks doen!’

Julianna zette een stap bij hem vandaan. ‘Dat is dan een heel goed moment om met hem te praten over de hemel en de hel.’

‘Ga je hem dan niet helpen om te ontsnappen?’ vroeg Burkeman verbouwereerd.

‘Ik zal voor hem bidden en ik zal vragen of een hele goede advocaat uit Santa Fe, Jefferson Carter, hem in de rechtszaal wil verdedigen. Dat is alles wat *ik* kan doen.’

‘Alles wat *jij* kan doen?’ briepte Burkeman. ‘Je zou kunnen proberen erachter te komen op welke tijden hij gelucht wordt, of wanneer hij naar de rechtbank gaat om voor de laatste keer in beroep te gaan tegen zijn doodvonnis! Je zou kunnen uitvinden hoe we een geweer naar binnen kunnen smokkelen of waar de zwakke plekken zitten in de gevangenismuur!’

Ze zette een paar stappen naar het midden van het steegje, weg van de mannen. ‘Ik weiger het om deel te nemen aan een gewelddadige ontsnapping.’

‘Wat heeft Guillermo nou aan zo’n zus?’ zei Alvarez aanvallend.

‘Ik heb veel om hem geleden en veel voor hem gebeden, zoals jullie weten. En nu wil ik weggaan. Paco wacht op me en ik moet zo snel mogelijk naar El Paso om daar de trein te halen.’

‘Ben je van plan om nog eens terug te komen en je broer op te zoeken?’ wilde Roberto weten.

Ze staarde naar een vuilnishoop op de grond. Het afgebroken hoofdje van een porseleinen pop lag naast een rottende knolraap. ‘Alleen als ik nog iets voor hem kan betekenen. Ik heb er geen behoefte aan om aanwezig te zijn bij zijn executie.’

‘Waarom help je ons dan niet om hem te bevrijden?’

‘Jack Burkeman, hoe vaak heb ik jou niet te eten gegeven en een plek om te slapen als je weer eens op de vlucht was?’

Zijn jongensachtige glimlach verbreedde zich, zodat er kuiltjes in zijn wangen kwamen. ‘Keertje of dertig, veertig.’

‘In dit geval kan ik echt niet meer doen dan ik heb aangeboden. Er zijn twee Mexicaanse burgers om het leven gekomen, van wie de jongste een neefje van de burgemeester was. De vracht die jullie gestolen hadden, was afkomstig van een familielid van de president van Mexico en bestemd voor de gouverneur van Baja Californië. Dat zijn omstandigheden die het allemaal nog veel moeilijker maken dan jullie misdaad op zich al zou zijn. Daar kan ik echt niets aan veranderen. Het verbaast me eigenlijk dat mijn broer nog niet geëxecuteerd is. Ik zal al het mogelijke doen, zolang het maar gepast en legaal is.’

‘Volgens mij maak je meer kans als je iets doet wat gepast en *illegaal* is’, drong Alvarez aan.

Ze raapte het kleine, porseleinen hoofdje op en zette het boven op een leeg, houten krat. ‘Ik doe niets wat crimineel is. Dat weten jullie zo langzamerhand wel.’ *Och Heere, dat is nou precies hoe ik me vaak voel: een gebroken pop op een vuilnisbelt.*

‘Maar jij hoeft ook niets illegaals te doen. Alleen maar een beetje informatie doorgeven en zo’, hield Burkeman aan.

‘Dan ben ik medeplichtig.’

‘Niet zolang we niet gepakt worden’, vond Alvarez.

‘Ik heb genoeg gedaan.’

Burkeman veegde over zijn ongeschoren kin. ‘Geef je het op, zussie?’

‘Ik ben en blijf altijd bereid om dat te doen wat goed is.’

Luid geraas en getier weerklonk opeens om de hoek van de steeg. Roberto en Jack trokken automatisch hun revolvers tevoorschijn. Er klonk een kreet, nog een lelijke vloek en toen vrijwel tegelijkertijd twee schoten.

Laredo Nisqually tuimelde over twee halfvolle aardappelkisten en een bruine straathond terwijl hij in ijltempo hun steegje in kwam rennen. ‘Rennen ... rennen, amigos³!’

Roberto greep een hand van Julianna en trok haar mee in de richting van de brede straat. Met haar vrije hand trok ze haar lange rok een stukje op om sneller te kunnen rennen. Jack Burkeman dook weg achter een gebroken regenton, vuurde in het wilde weg twee schoten af en rende vervolgens achter hen aan.

‘Wat heb je nou weer gestolen?’ schreeuwde Roberto.

‘Gewoon twee zadeltassen en wat kleingeld. Er zat niet eens tabak bij!’ schreeuwde Nisqually terug.

‘Hoeveel kleingeld?’ riep Burkeman wantrouwig.

Nisqually vuurde een schot af naar de onbekende achtervolger ergens achter hen in de steeg. ‘Geen idee.’ Hij grinnikte. ‘Maar veel kan het niet zijn. Ik heb geen idee waarom die vent zo boos is. Het zal wel tegen zijn principes zijn om te stelen, of zo.’

‘Is hij alleen?’ vroeg Roberto, die nog maar eens een schot afvuurde.

‘Ja, maar hij is gevaarlijker dan een hele troep politieagenten’, antwoordde Laredo.

Jack Burkeman vuurde nog twee schoten af en vulde daarna het magazijn van zijn revolver met nieuwe kogels. ‘Wie is het dan?’

Laredo Nisqually voegde zich bij de anderen in het donkere steegje. ‘Tja, dat is het slechte nieuws van vandaag. Het is DelNorte!’

‘Sukkel!’ schreeuwde Roberto geschrokken.

3 Spaans voor ‘vrienden’.

‘Ik kon toch ook niet weten dat die spullen van hem waren? Hij was zich aan het wassen bij de wasbak met een handdoek over z’n gezicht. De zadeltassen lagen zomaar voor het grijpen. Ze smeekten me om meegenomen te worden.’

‘Ga zo snel mogelijk naar de paarden en maak dat je wegkomt. In de richting van de rivier’, schreeuwde Roberto naar Burkeman.

‘Hij zal ons zeker achtervolgen’, waarschuwde Burkeman.

‘Toch niet voor een beetje kleingeld’, dacht Laredo hardop.

‘Dan ken jij DelNorte nog niet!’ schreeuwde Roberto. ‘Je kan bij mij achterop springen, zussie!’

Julianna rukte haar arm los. ‘Ik ga niet met jullie mee. Ik heb niets misdaan.’ Ze wankelde achteruit tegen de muur van het restaurantje Bogota Cantina. In de deuropening had zich een groep toeschouwers gevormd die voorzichtig maar geamuseerd toekeek naar de commotie in de stoffige straat.

Burkeman keerde terug op zijn paard met de teugels van twee andere, gezadelde paarden in zijn hand. Hij galoppeerde naar de ingang van het steegje waar Nisqually en Alvarez hun achtervolger op een afstand hielden door lukraak kogels af te vuren. Terwijl de twee anderen haastig op hun zenuwachtige en tegenstribbelende paarden klonnen, vuurde Burkeman enkele schoten af het steegje in.

‘Opschieten, zussie!’ schreeuwde Alvarez. Hij bood haar zijn hand aan.

‘Ik wil niks met jullie te maken hebben’, schreeuwde ze terug.

‘Je bent nog niet van ons af. We weten je te vinden.’

‘Als DelNorte ons niet eerst te pakken krijgt’, vulde Burkeman hem schreeuwend aan.

De beslagen hoeven van de paarden donderden in een

mist van opstuivend stof door de brede winkelstraat toen de mannen er als hazen vandoor gingen.

Met grote stappen liep Julianna weg over het houten trottoir van de winkelstraat. *Was ik maar nooit naar Mexico gegaan. Ik heb het hier absoluut niet naar m'n zin. Zelfs als ik alleen maar in de buurt ben van mijn broer, kom ik al in de problemen. Ik kan echt niet begrijpen dat we in dezelfde familie zijn geplaatst. Dat we tegelijkertijd in de baarmoeder van onze moeder zijn gevormd ...*

‘Waar zijn ze naartoe?’ hoorde ze een mannenstem achter zich roepen.

‘De mannen zijn met hun paarden die kant opgegaan’, antwoordde een andere stem.

Ze ging nog sneller lopen over de houten planken.

‘Hoeveel mannen?’

‘Drie, en die dame daar.’

‘Vrouw? Welke vrouw?’

‘Daar! Het is de zus van een van die mannen, of zo.’

‘Mevrouw, blijf staan!’ Ze hoorde iemand met zware laarzen stampend over de houten planken naar haar toe rennen, maar ze ging niet langzamer lopen en ze keek ook niet over haar schouder. ‘Mevrouw, ik laat u struikelen of ik schiet u neer, dus ik zou maar stoppen als ik u was.’

Julianna draaide zich in een ruk om en deed haar armen over elkaar. ‘Meneer, ik heb u niets te zeggen. De drie mannen die u zoekt, zijn in noordelijke richting vertrokken.’

De man had zilverwitte haren en een bijpassend, net geknipt baardje. Zijn smalle, staalgrijze ogen gaven hem een jonge uitstraling. Maar nu schoten ze vuur. ‘Die oude man beweert anders dat ze naar het oosten gereden zijn.’

‘Dan heeft die oude man het verkeerd. Ik denk dat ze naar El Paso proberen te ontkomen.’ Ze draaide zich om en liep bij hem vandaan.

Een grote, krachtige hand pakte haar schouder. Opnieuw draaide ze zich met een ruk om. Nu hield ze echter de hengsels van haar damestas zo vast, dat die met een zwieper tegen het oor van de man zwaaide.

Hij wankelde verschrikt achteruit, struikelde bijna over zijn eigen voeten en kwam met zijn achterwerk terecht op een houten bankje voor de Maricopa Salon. Vanuit de groep nieuwsgierige toeschouwers bij de deur van de salon steeg een gedempt gegrinnik op.

De man sprong op en wreef over zijn oor. ‘Laat ik er maar vanuit gaan dat ik die dreun verdiende.’

‘Dat kun je wel stellen, ja. Ik wil niet zomaar vastgepakt worden door mannen zoals jij!’ Ze stampte verder over het houten trottoir, het trappetje af naar de verharde zandweg.

Hij liep snel achter haar aan. ‘Mevrouw, van wie van die mannen bent u een zus? De oude man zei dat ze u “zussie” noemden. Die ene bandiet heet Laredo. Bent u zijn zus? Wie zijn die andere twee?’

Ze stak de winkelstraat over achter een jongen langs die een met brandhout beladen ezel leidde.

‘Mevrouw, heeft u gehoord wat ik zei?’

Ze stopte zo abrupt dat de man zijn best moest doen om niet tegen haar op te botsen. ‘DelNorte is uw naam, heb ik begrepen. Wel, meneer DelNorte, ik ben juffrouw Julianna Ortiz. Mijn broer heeft niets met uw beroving te maken. Hij zit in de gevangenis. Ik ben hier, omdat ik bij hem op bezoek wilde gaan. En nu ga ik weer naar huis, de grens over naar de Amerikaanse staat New Mexico.’

‘Is Guillermo Ortiz uw broer?’

‘Ja.’

‘Dan zijn die andere twee dus de Mexicaanse Roberto

Alvarez en de uit Santa Fe afkomstige Jack Burkeman.’

Ze liep zonder iets te zeggen verder.

‘Mevrouw ... jongedame ... euh, juffrouw Ortiz, ik kan u laten arresteren vanwege medeplichtigheid aan een misdaad.’

‘Dan zal ik u aanklagen voor een arrestatie op valse gronden.’

‘Dat zal niet gaan in Mexico’, zei de man.

‘O? Bent u soms een expert op het gebied van de Mexicaanse wet?’

‘Zoiets. Ik ben afgestudeerd aan de universiteit van Harvard in 1869.’

Julianna draaide zich langzaam om. De man had een nette broek aan waarvan de pijpen staken in een paar hoge, modieuze laarzen. Het viel haar nu pas op dat hij twee revolvers had, één in een holster op zijn heup en een andere verscholen onder zijn lange jas in een holster die schuin over zijn buik gespannen was.

‘Je kijkt me aan alsof je verbaasd bent’, zei hij.

‘Uw boerenaccent klinkt niet bepaald als het deftige accent van iemand die aan die prestigieuze universiteit heeft gestudeerd.’

‘Net zoals in uw accent uw Spaanse afkomst niet meer doorklinkt.’

‘Mooi. Nu we allebei elkaar hebben verrast, ga ik ervan uit dat u me verder met rust laat.’

‘Dat dacht ik niet. Ik wil dat u me helpt om mijn zadeltassen terug te krijgen.’

‘Dan moet ik u helaas teleurstellen. Ik heb er geen behoefte aan om mijn mysterieuze leven nog ingewikkelder te maken.’

Het leek erop dat de man zich opeens ontspande, zijn ogen twinkelden. ‘Heb ik weer iets raars gezegd?’ vroeg ze daarom.

‘Juffrouw Ortiz, ik ben met stomheid geslagen. Nu sta ik hier opeens midden in een gewone winkelstraat van een Mexicaans stadje, nadat ik zojuist beroofd ben van mijn laatste centen, te praten met een buitengewoon aantrekkelijke Spaanse dame over haar mysterieuze leven. Ongelofelijk.’

‘Is uw naam echt DelNorte?’

‘Zo mag u me best noemen.’

‘Dan is er namelijk ook iets wat mij hogelijk verbaast. Drie mannen, alle drie nutteloze bandieten die zichtbaar bang zijn voor de beroemde DelNorte, stelen per ongeluk zijn geld en gaan er snel vandoor, omdat ze ervan overtuigd zijn dat die legendarische schutter hen zal achtervolgen. Maar in plaats van dat die beroemde man zijn naam waarmaakt en de schurken achtervolgt, valt hij een keurige Amerikaanse dame lastig en laat de mannen ontsnappen. Legt u mij eens uit hoe dat zit.’

Hij stak zijn revolver terug in zijn holster en schudde zijn hoofd. ‘Weet u, juffrouw Ortiz, dat is nou precies wat ik mezelf ook afvraag.’ Hij keek de lange straat in. ‘Ze zijn dus naar het noorden gereden?’

‘Ik weet zeker dat ze naar El Paso gaan, aan de overkant van de grens. Dat soort bandieten bevindt zich altijd aan die zijde van de grens die op het moment het veiligst is.’

‘En u, juffrouw Ortiz? Aan welke zijde van de grens woont u op dit moment?’

‘Ik heb toch al gezegd dat ik in New Mexico woon.’

‘Dat is een heel groot gebied.’

‘Probeert u erachter te komen waar ik woon, zodat u me ook daar lastig kunt gaan vallen?’

‘U lastigvallen? Maar u hoort bij de mannen die mij hebben beroofd.’

‘Die drie mannen waren bendeleden van mijn broer. Hem wacht het vuurpeloton. Ze wilden van mij horen hoe het met hem ging. Ik had er helemaal geen zin in om met hen te praten, maar het zijn nu eenmaal zijn vrienden. Toen ik bij hen kwam, was Laredo er niet. Ze zeiden dat hij tabak aan het kopen was. Hij stal toen uw zadeltassen, ze vuurden een paar schoten op u af en zijn nu de stad uit gevlucht.’

‘Waarom vertelt u me dat nu pas?’

‘U nam niet de moeite om mij ernaar te vragen.’

‘U ging er zo snel vandoor dat het leek alsof u schuldig was.’

‘Ik was gewoon bang voor mijn leven. Er werd nogal veel geschoten, weet u.’

‘Nou, zo veel stelde dat vuurgevecht nu ook weer niet voor.’

‘Die bandieten zijn gevaarlijker als het donker is.’

‘Ik vind ze overdag al gevaarlijk genoeg. Ze hebben mijn geld gestolen.’

‘Het spijt me dat u uw muntgeld kwijt bent, maar ik was niet in een positie om die mannen tegen te houden. Het enige wat ik wilde, was zo snel mogelijk naar een veilige plaats lopen.’

‘Probeert u daarom van mij af te komen?’

‘Precies, ja’, beet ze hem toe.

‘Probeert u altijd weg te lopen bij mannen?’

‘Wat bedoelt u daarmee?’

‘Dat vroeg ik me gewoon af.’

‘Beste meneer DelNorte, ik vind dat dit gesprek voorbij is. Prettige dag nog.’

Hij grijnsde rustig. ‘Heb ik u beledigd?’

‘Dat heeft u gedaan, ja.’

Hij tikte tegen de rand van zijn zwarte cowboyhoed. ‘Dan bied ik bij dezen mijn excuses aan.’ Hij bleef naast haar lopen terwijl ze bij hem vandaan wilde marcheren de stoffige straat in. ‘Zou ik u een vraag mogen stellen zonder u opnieuw te beledigen?’

‘Liever niet.’

‘Daar was ik al bang voor. Juffrouw Ortiz, wilt u me vertellen waar u woont?’

‘Waarom wilt u dat weten?’

‘Zodat ik die plek te allen tijde kan vermijden. Dan kan ik u daar tenminste niet meer lastigvallen.’

‘Dat zou erg aardig zijn. Ik woon in Lordsburg.’

‘En kunt u me ook zeggen in welke straat u woont? Zodat ik die straat kan vermijden.’

‘Ik stel voor dat u gewoon de hele stad vermijdt.’

‘Ja, dat is wel het makkelijkste.’

‘DelNorte, nu wil ik u graag een persoonlijke vraag stellen.’

‘Dat is uw volste recht.’

‘Zou u me kunnen vertellen in welke stad u woont?’

‘Zodat u die stad kunt vermijden?’

‘Dat hebt u goed begrepen.’

‘Ik verblijf elk jaar een paar maanden in Brownsville, een paar in El Paso en een paar in San Diego.’

‘Dank u wel.’

‘Graag gedaan.’

‘Dan neem ik aan dat u altijd onderweg bent om problemen met de wet te ontvluchten.’

‘U mag denken wat u wilt.’

‘Dat zal ik dan maar doen.’

‘Gaat u nu terug naar Lordsburg?’

‘Ja. Ik ga naar El Paso en reis daarvandaan verder met de

trein. Ik neem aan dat u in dezelfde richting reist, zodat u uw zadeltassen en uw geld terug kunt vragen?’

‘Dat is nou precies wat ik ook dacht. Ik kan een rijtuig huren, zodat we samen kunnen reizen. Lijkt u dat wat?’

‘Wat aardig om dat aan te bieden, DelNorte. Maar ik heb al een rijtuig, dus dat is niet nodig.’

‘Heeft u ook al iemand die het rijtuig bestuurt?’

‘Jazeker.’

‘Heeft u een koetsier in dienst?’

‘Nu verbaas ik u opnieuw, DelNorte.’

‘Alles aan de mysterieuze juffrouw Ortiz vind ik verbazingwekkend.’

‘Mooi. Dan kan ik u ook vertellen dat die koetsier niemand minder is dan mijn eigen, tienjarige jongen.’

DelNorte stopte met lopen. Zij slenterde verder. Julianna giechelde. ‘DelNorte, nu wordt het *te* verwarrend zeker?’

‘Maar ik dacht ... juffrouw ...’

‘Tja, nu heeft u me al enkele keren geprobeerd te doorgronden. Ja, ik ben inderdaad ongehuwd en dus *juffrouw* Ortiz. En ja, de jonge Paco Ortiz hoort bij mij. Nou, wat heeft deze in Harvard opgeleide meneer daarover te vertellen?’

‘Nou ja, eh ... ik ... u hoeft natuurlijk uw privé zaken niet aan mij uit te leggen.’

‘Gelukkig niet, want mijn leven steekt erg ingewikkeld in elkaar.’

‘Vindt u het vervelend als ik op mijn paard naast uw rijtuig terugrijd naar El Paso?’

‘Dat is denk ik niet zo’n goed idee. Paco wil per se dat ik het dubbelloops geweer op mijn schoot heb tijdens het rijden. Hij zegt dat er in Mexico heel veel gevaarlijke mannen rondrijden.’

‘U hebt een zeer verstandige zoon.’

‘Ik heb toch niet gezegd dat Paco mijn zoon is?’

Langzaam schoof de Rio Grande door de brede rivierbedding. De oevers waren bedekt met struikgewas en populieren. De weg liep parallel aan de rivier. In de lente trad de rivier nogal eens buiten zijn oevers en overstroomde dan de weg. Maar nu was het september en de rivier had zich zo ver teruggetrokken dat die vanaf de weg soms niet eens te zien was. De aanblik van het miezerige stroompje was in tegenspraak met zijn betekenis voor de omgeving. Het was tenslotte een grensrivier.

Het rijtuig met een deftige overkapping van zwart leer werd voortgetrokken door een paard dat met een rustige, onverstoorbare tred voortdraafde. De tienjarige jongen die de teugels in handen had, droeg een wit katoenen overhemd met lange mouwen en een beige tuinbroek.

Hij had geen hoed op zijn hoofd en geen schoenen aan zijn voeten. Zijn zongebruinde huid was zo donker dat de getinte vrouw naast hem er bleekjes bij afstak.

‘Dus u hebt oom Guillermo niet uit de gevangenis gekregen?’ vroeg Paco nog een keer.

‘Nee, maar dat was toch ook niet de bedoeling van ons bezoek?’

‘Waarom mocht ik niet mee? Is het zo’n verschrikkelijke plek?’

‘Ja, het is er heel vervelend. Ik denk niet dat ik er nog een keer naartoe wil.’

‘Toen ik in dit rijtuig aan het wachten was, hoorde ik dat er geschoten werd. Hoorde u dat ook?’

Julianna knikte. ‘Ja, volgens mij wel.’

‘U had het jachtgeweer mee moeten nemen. Guadalupe is een gevaarlijke stad.’

‘Maar Paco toch! Je denkt toch niet dat ze een vrouw die uit Amerika komt met een dubbelloops jachtgeweer zomaar de gevangenis in laten?’

‘Nee’, beaamde Paco peinzend. ‘Dan zouden ze denken dat u Ramona Hawk was, de beroemde en gehate vrouwelijke schurk.’

Bij het horen van die naam kromp Julianna onwillekeurig ineem. ‘Die zit gelukkig in de gevangenis.’

‘Ja, en u lijkt helemaal niet op haar’, voegde hij er snel aan toe.

Ze beet op haar lip en zweeg.

‘Ramona Hawk is best een mooie vrouw, voor een dief dan.’

De boosaardige aanblik van Ramona Hawk doemde op in het geheugen van Julianna. ‘Ik lijkt er dus helemaal niet op ...’ mompelde ze.

‘O, maar ik bedoelde niet dat u niet mooi bent. Ik bedoel, u bent mijn tante. Tantes zijn niet mooi of lelijk, snapt u?’

Ze schudde mee met het ritme van het rijtuig. ‘O, dat wist ik niet.’

‘Ja’, ging Paco verder, ‘tantes zijn net als moeders. Dat heeft niks met mooi of lelijk te maken.’

‘Maar jouw moeder was een heel mooie vrouw, Paco.’

‘Ja, maar dat wist ik pas nadat ze vermoord was. Als ik nu naar haar foto kijk, zie ik een heel mooie vrouw. Maar toen ze nog leefde, zag ik alleen maar een moeder. Misschien zal het later met u ook wel zo zijn.’

Julianna lachte. ‘Paco Ortiz, wat ben je toch een charmeur!’

‘Ja, dat zeggen Gracie en Lixie ook altijd tegen me.’⁴

‘En Bonita dan? Wat zegt Bonita over jou?’

‘Zij zegt dat ik heel onbeleefd ben. Maar wat weet zij daar nou vanaf? Zij is een Apache-indiaan.’

‘Maar zij is wel een heel lief en verstandig meisje. Het tegenovergestelde dus van wat zij over jou zegt.’

Hij zuchtte en schudde zijn hoofd. ‘Ze is nog jong. Ze moet nog veel leren.’

‘Volgens mij is ze een paar maanden ouder dan jij.’

Paco veranderde van onderwerp. ‘Is het u al opgevallen dat ik vooral omga met oudere vrouwen en dat die vrouwen altijd heel snel gaan trouwen, nadat ze mij ontmoet hebben?’

Ze keek de tienjarige jongen verbaasd aan, en ook wel een beetje gereserveerd. ‘Je bedoelt Grace Parnell en Lixie Miller?’⁵

‘Ja. U bent de enige oudere vrouw die ik ken die nog niet getrouwd is. Daar maak ik me best wel zorgen over.’

‘Voor mij of voor jezelf?’

‘Voor u, natuurlijk. Ik ben niet van plan om te trouwen, voordat ik gouverneur van New Mexico wordt’, verzekerde hij haar.

‘Misschien dat ik ook pas trouw, nadat jij de gouverneur van New Mexico geworden bent.’

‘Maar dan bent u al heel oud. De beste jaren van uw leven zijn nu.’

Met een linnen zakdoek veegde ze het stof uit haar oog-

4 Grace en Lixie zijn vrouwen uit voorgaande delen van dit boek. Bonita is een Indiaans meisje dat geadopteerd is door Lixie.

5 In deel 1 van deze serie trouwt Grace met de beroemde cowboy Colton Parnell en in deel 2 trouwt de weduwe Lixie met de advocaat Jefferson Carter.

hoeken. ‘Waar heb je dat nou weer vandaan?’

‘Dat is wat iedereen zegt.’

‘En wie is die iedereen dan wel?’

‘Volgens Lixie bent u veel te mooi om ongetrouwd te blijven.’

‘Zegt ze dat?’

‘Ja, en ze zegt ook dat ze een paar jonge mannen kent uit het leger waar haar eerste man generaal was en dat die mannen hele goede echtgenoten voor u zouden zijn.’

‘Wat? Heeft ze het met jou over een echtgenoot voor mij?’

‘Weet u trouwens dat Bonita haar haren af wil knippen?’

Paco keek over zijn schouder.

‘Zeg, je gaat nu toch niet opeens over iets anders praten?’

‘Ik denk dat iemand ons achtervolgt.’

‘Geef antwoord op mijn vraag’, drong ze aan.

‘Nee, we worden echt achtervolgd.’

‘Paco!’

‘En hij komt snel dichterbij. Pak het jachtgeweer!’

‘Paco Ortiz, jij ...’

‘Als u me niet gelooft, pak ik het geweer wel. Hier, houd de teugels vast.’ Paco duwde de leren riemen in haar hand. Hij tastte onder de bok en griste er een dubbelloops jachtgeweer onderuit.

Julianna liet de teugels met een klap neerkomen op de rug van het paard dat direct overging in galop. Ze tuurde over haar schouder naar de ruiter die in een rustige galop dichterbij kwam. Ze zag dat hij een zwarte hoed op had. Paco opende het magazijn van het geweer en controleerde of er twee patroonhulzen in zaten. Daarna klapte hij het geweer weer dicht.

‘Denk je echt dat we dat ding nodig hebben?’ vroeg Julianna onzeker.

Paco keek achterom naar de man die nog steeds dichterbij kwam. ‘Hij ziet er gevaarlijk uit.’

‘Heeft hij misschien grijze haren, een nette baard, een zongebrande huid en vierkante schouders?’

Paco ging verbaasd zitten op de bok. ‘Kent u die man?’

‘Nee, hoor. Ik heb hem nog nooit eerder gezien.’ Ze grinnikte.

‘U bent me aan het plagen. Wie is het?’

‘Ik weet zijn echte naam niet.’

‘Is hij een juwelenhandelaar die u kent via uw winkel?’

‘Nee, volgens mij niet.’

‘Hoe komt het dan dat u zo veel van hem weet?’

‘Hij stond eens een keertje vlak bij me.’

‘Wat is zijn onechte naam?’

‘Volgens mij noemen ze hem “Van het Noorden” of zo.’

‘Dus hij heet meneer Noord?’

‘Nee, in het Spaans is dat – ’

‘DelNorte! Is hij echt DelNorte!?’ Paco’s mond viel open van verbazing en bewondering.

‘Ja, ik denk dat hij dat is.’

Paco duwde met een opgewonden gezicht de twee hanen op de lopen van het geweer terug op hun plaatsen.

De man op het grijze paard galoppeerde langs het rijtuig aan de zijde waar Julianna zat. Hij tikte groetend tegen de rand van zijn hoed. ‘Juffrouw Ortiz.’

‘Dag DelNorte, dit is mijn neefje, Paco Ortiz.’

DelNorte grinnikte en liet zijn hoed naar achteren zakken, zodat zijn grijze haren goed zichtbaar waren. De hoed zat met een riempje om zijn nek, zodat hij niet weg kon waaien. ‘Meneer Ortiz, wilt u mij toestemming geven om naast uw rijtuig te rijden om gezellig met uw tante te praten?’

Paco keek de man wantrouwend aan. ‘Bent u de echte DelNorte?’

‘Ik ben bang van wel. Ben je teleurgesteld?’

‘U bent oud.’

‘Paco!’ zei Julianna bestraffend.

DelNorte bulderde van het lachen. ‘Ja, maar ik had al grijze haren voordat ik dertig jaar oud was. Ik ben nu veertig en je hebt helemaal gelijk, jongen. Dat is heel erg oud.’

‘Mijn tante is ook niet meer zo jong, hoor. Ze is tweeëndertig.’

‘Paco!’ Julianna zuchtte vermoeid.

‘Ja, maar dat klopt toch? U bent tweeëndertig jaar oud en u bent nog nooit getrouwd’, zei Paco niet-begrijpend.

Julianna duwde de teugels in de handen van haar neefje en pakte het jachtgeweer van zijn schoot. ‘Excuseer me even, DelNorte. Ik moet even mijn neefje hardhandig aanpakken.’

Met een verbaasde blik in zijn ogen haalde Paco zijn schouder op naar de man op het paard. ‘Ik snap echt helemaal niets van vrouwen.’

‘Ik weet precies hoe dat voelt, jongen.’

‘Elke dag vertelt ze me dat ik alleen de waarheid moet vertellen en dat ik nooit mag liegen. En als ik dan een keertje de waarheid zeg, kijkt ze me heel boos aan. Alsof ik op straat in mijn neus sta te peuteren.’

‘Tja, jongen. Soms is het beter om maar helemaal niets te zeggen.’

‘Bent u de DelNorte die in z’n eentje veertien veedieven tegenhield toen die met twaalfhonderd gestolen runderen de Rio Grande probeerden over te steken?’

‘Nee, dat was ik niet. Ik heb slechts voorkomen dat acht dronken cowboys 964 stuks vee konden stelen.’

‘Wordt u gezocht door de politie?’

DelNorte grinnikte. ‘Nee, ik niet. Jij wel?’

‘Natuurlijk niet!’ grinnikte Paco.

‘Gelukkig maar. Zeg, mag ik nou een tijdje naast jullie rijtuig rijden?’ vroeg DelNorte opnieuw.

‘Zijn uw bedoelingen oprecht?’

DelNorte keek verbaasd naar Paco en vervolgens naar Julianna. ‘Hoe oud is die jongen eigenlijk?’

‘Hij is net tien jaar oud geworden. Paco zorgt heel goed voor me.’

‘Mijn bedoelingen zijn voornamelijk sociaal. Zeg maar, voor de gezelligheid. Het is een hele lange tocht naar El Paso en ik dacht dat de tocht een stuk leuker zou zijn als ik die doorbreng met iemand met wie ik gezellig kan kletsen.’

‘Waarover wilt u dan kletsen?’ vroeg Paco.

DelNorte ging eens rechtop in zijn zadel zitten. ‘We kunnen het hebben over paarden, over het weer, Apaches of zelfs over jouw tante Julianna.’

Paco zuchtte. ‘Nou, goed dan. Maar het moeten geen grotemensenpraatjes zijn, waardoor ik me ga vervelen.’